

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
DOMNUL EVGENI TANCHEV
prezentate la 6 octombrie 2021¹

Cauza C-881/19

Tesco Stores ČR a.s.
împotriva
Ministerstvo zemědělství

[cerere de decizie preliminară formulată de
Krajský soud v Brně (Curtea Regională din Brno, Republica Cehă)]

„Cerere de decizie preliminară – Protecția consumatorilor – Reglementarea privind informațiile referitoare la produsele alimentare – Apropierea legislațiilor – Informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare – Etichetarea produselor alimentare – Produse din cacao și din ciocolată – Lista ingredientelor unui produs alimentar destinat consumatorilor dintr-un stat membru – Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 – Directiva 2000/36/CE”

1. Prezenta cerere de decizie preliminară formulată de Krajský soud v Brně (Curtea Regională, Brno, Republica Cehă) privește utilizarea denumirii unui ingredient compus din lista obligatorie a ingredientelor unui aliment comercializat într-un stat membru. Reclamanta din litigiul principal a comercializat în Republica Cehă anumite produse care conțin, printre alte ingrediente, un ingredient compus cu o denumire concretă definită în Directiva 2000/36/CE (denumită în continuare „directiva privind ciocolata”)². Reclamanta din litigiul principal a utilizat propria traducere în limba cehă a versiunilor oficiale în limbile polonă și/sau germană ale denumirii acestui produs în locul denumirii prevăzute în versiunea în limba cehă a directivei privind ciocolata.

2. În stadiul actual al procedurii, autoritățile competente cehe consideră că numai versiunea în limba cehă a acestei denumiri definite în mod specific în directiva privind ciocolata scutește solicitantul de obligația de a detalia conținutul acestui ingredient compus în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (UE) nr. 1169/2011 (denumit în continuare „regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare”)³ la momentul comercializării produsului în Republica Cehă. Reclamanta din litigiul principal nu este de acord și susține că trebuie să i se

¹ Limba originală: engleza.

² Directiva Parlamentului European și a Consiliului din 23 iunie 2000 privind produsele din cacao și din ciocolată destinate consumului uman (JO 2000, L 197, p. 19, Ediție specială, 13/vol. 30, p. 19).

³ Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1924/2006 și (CE) nr. 1925/2006 ale Parlamentului European și ale Consiliului și de abrogare a Directivei 87/250/CEE a Comisiei, a Directivei 90/496/CEE a Consiliului, a Directivei 1999/10/CE a Comisiei, a Directivei 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului, a Directivelor 2002/67/CE și 2008/5/CE ale Comisiei și a Regulamentului (CE) nr. 608/2004 al Comisiei (JO 2011, L 304, p. 18).

permite utilizarea propriei traduceri în limba cehă din oricare dintre versiunile lingvistice oficiale ale directivei privind ciocolata și că nu este obligată să enumere ingredientele ingredientului compus în lista ingredientelor produselor comercializate.

I. Cadrul juridic

A. Directiva 2000/36

3. Articolul 3 din directiva privind ciocolata prevede:

„Directiva 79/112/CEE^[4] se aplică produselor prevăzute în anexa I, în următoarele condiții:

1. Denumirile de vânzare menționate în anexa I trebuie să se aplice numai produselor menționate în anexă și trebuie să fie folosite la comercializarea lor pentru a le desemna.

[...]”

4. Anexa I la directiva privind ciocolata, intitulată „Denumiri de vânzare, definiții și caracteristici ale produselor”, prevede în partea A („Denumiri de vânzare și definiții”) la punctul 2:

„[...]”

(c) Ciocolată praf, ciocolată sub formă de pudră

desemnează produsul constând dintr-un amestec de cacao și zaharuri, conținând minimum 32 % pudră de cacao;

[...]”

5. Versiunea în limba cehă a acestei dispoziții conține denumirea unică „čokoláda v prášku” pentru același produs.

B. Regulamentul nr. 1169/2011

6. Articolul 2 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulat „Definiții”, prevede:

„[...]”

(2) [...] [S]e aplică următoarele definiții:

[...]”

⁴ Directiva Consiliului din 18 decembrie 1978 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind etichetarea, prezentarea și publicitatea făcută produselor alimentare (JO 1979, L 33, p. 1). Directiva 79/112 a fost abrogată și înlocuită de Directiva 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și la publicitatea acestora (JO 2000, L 109, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 6, p. 9), care a fost, la rândul său, abrogată și înlocuită de regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare. Trimiterile la Directiva 79/112 trebuie să fie interpretate ca trimiteri la Directiva 2000/13, iar trimiterile la Directiva 2000/13 trebuie să fie interpretate ca trimiteri la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

(h) «ingredient compus» înseamnă un ingredient care este, la rândul lui, produs din mai multe ingrediente;

[...]

(n) «denumire legală» înseamnă denumirea unui produs alimentar prevăzută în dispozițiile Uniunii care i se aplică sau, în absența unor astfel de dispoziții, denumirea prevăzută în actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile în statele membre în care produsul alimentar este vândut consumatorului final sau unităților de restaurație colectivă;

[...]”

7. Potrivit articolului 9 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulat „Lista mențiunilor obligatorii”:

„(1) În conformitate cu articolele 10-35 și sub rezerva excepțiilor prevăzute în prezentul capitol, este obligatorie menționarea următoarelor informații.

[...]

(b) lista ingredientelor;

[...]”

8. Articolul 15 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulat „Cerințe lingvistice”, prevede:

„(1) Fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 9 alineatul (3), informațiile obligatorii referitoare la produsele alimentare sunt redactate într-o limbă ușor de înțeles de către consumatorii din statele membre în care se comercializează produsul alimentar.

[...]”

9. Articolul 17 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulat „Denumirea produsului alimentar”, prevede:

„(1) Denumirea produsului alimentar este denumirea sa legală. În absența unei asemenea denumiri, denumirea produsului alimentar este denumirea sa curentă sau, în cazul în care nu există o denumire curentă sau aceasta nu este folosită, se indică denumirea descriptivă a produsului alimentar.

[...]”

10. Articolul 18 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulat „Lista ingredientelor”, prevede:

„(1) Lista ingredientelor este precedată de un titlu sau de o mențiune corespunzătoare care conține cuvântul «ingrediente». Lista respectivă cuprinde toate ingredientele din produsul alimentar, în ordinea descrescătoare a ponderii lor în momentul utilizării lor la fabricarea produsului alimentar.

(2) Ingredientele sunt desemnate prin denumirea lor specifică, după caz, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 17 și în anexa VI.

[...]

11. Partea E din anexa VII la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, intitulată „Desemnarea ingredientelor compuse”, are următorul cuprins:

„1. Un ingredient compus poate să figureze în lista ingredientelor sub denumirea sa, în măsura în care aceasta este prevăzută de reglementări sau este consacrată prin folosire, în funcție de ponderea sa cantitativă, fiind urmat imediat de enumerarea propriilor ingrediente.

2. Fără a aduce atingere articolului 21, enumerarea ingredientelor nu este obligatorie pentru ingredientele compuse:

(a) în cazul în care compoziția ingredientului compus este definită în dispozițiile în vigoare ale Uniunii și în măsura în care ingredientul compus reprezintă mai puțin de 2 % din produsul finit; cu toate acestea, respectiva dispoziție nu se aplică aditivilor alimentari, sub rezerva dispozițiilor articolului 20 literele (a)-(d);

[...]

II. Situația de fapt, procedura și întrebările preliminare

12. Grupul Tesco este un comerciant cu amănuntul multinațional care exploatează supermarketuri, *inter alia*, în Republica Cehă. Filiala sa cehă, Tesco Stores ČR a.s. (denumită în continuare „Tesco”), a comercializat anumite produse alimentare sub marca „Monte” în magazinele sale din Republica Cehă. Produsele în cauză⁵ erau etichetate cu o listă a ingredientelor [obligatorie în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare] care enumera „čokoládový prášek”, fără a detalia suplimentar ingredientele din care era alcătuit acest ingredient compus. Noțiunea sau expresia menționată ar avea, în traducere liberă, un înțeles similar „pudrei de ciocolată” în limba engleză.

13. La 27 mai 2016, Státní zemědělská a potravinářská inspekce (inspektorát v Brně) [Autoritatea națională de control agroalimentar (Inspectoratul din Brno)] a dispus ca aceste produse să fie retrase de pe piața cehă, ca urmare a faptului că lista lor de ingrediente includea expresia „čokoládový prášek”, fără a se furniza o listă detaliată a ingredientelor pentru acest ingredient compus, după cum impune articolul 9 alineatul (1) litera (b) coroborat cu articolul 18 alineatele (1) și (4) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare și a interzis comercializarea pe viitor a produselor respective.

14. Tesco a formulat o contestație împotriva acestor măsuri la 1 iunie 2016. La 6 iunie 2016, Autoritatea cehă de control agroalimentar a admis inițial cererea formulată de Tesco și a anulat aceste măsuri. Cu toate acestea, ulterior, Inspekția centrală din cadrul Autorității cehe de control agroalimentar a înlăturat efectele deciziei din 6 iunie 2016 prin intermediul unor decizii din

⁵ Monte, mléčný dezert čokoládový s lískovými oříšky (desert lactat cu ciocolată și alune) 220 g, Monte mléčný dezert čokoládový (desert lactat cu ciocolată Monte) 100 g și Monte drink mléčný nápoj čokoládový s lískovými oříšky (băutură desert lactat cu ciocolată și alune Monte) 200 ml.

2 februarie 2017, respingând contestația reclamantei și confirmând măsurile adoptate la 27 mai 2016. Tesco a formulat o cale de atac împotriva deciziilor din 2 februarie 2017. Această cale de atac a fost respinsă prin deciziile pârâtei din 21 aprilie 2017.

15. Tesco a formulat o acțiune împotriva deciziilor autorității pârâte din 21 aprilie 2017 în fața Krajský soud v Brně (Curtea Regională, Brno). Această acțiune a fost respinsă prin hotărârea din 26 februarie 2019. Pe baza recursului administrativ formulat de Tesco, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă, Republica Cehă), prin hotărârea din 11 iulie 2019, a anulat hotărârea Krajský soud v Brně (Curtea Regională, Brno) din 26 februarie 2019 și a trimis cauza spre rejudecare acestei instanțe.

16. În esență, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) împărtășește punctul de vedere al Tesco, potrivit căruia era permisă utilizarea denumirii „čokoládový prášek” în locul denumirii „čokoláda v prášku” pentru ingredientul compus în cauză, iar reclamanta nu era obligată să enumere ingredientele care intrau în compoziția acestui ingredient compus în lista ingredientelor produselor în discuție.

17. Krajský soud v Brně (Curtea Regională, Brno), care este ținută de opinia juridică a Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă), are îndoieli cu privire la corectitudinea analizei Nejvyšší správní soud în ceea ce privește anumite elemente ale dreptului Uniunii. Prin urmare, această instanță a formulat o cerere de decizie preliminară și a solicitat Curții îndrumări cu privire la următoarea întrebare:

„Normele care figurează în partea E punctul 2 litera (a) din anexa VII la Regulamentul nr. [1169/2011] trebuie interpretate în sensul că, fiind vorba despre un aliment destinat unui consumator final din Republica Cehă, un ingredient compus, inclus în partea A punctul 2 litera (c) din anexa I la Directiva [2000/36/CE], poate să figureze în lista ingredientelor produsului fără dispoziții detaliate privind compoziția sa doar în cazul în care ingredientul compus menționat este identificat în conformitate cu versiunea în limba cehă a anexei I la Directiva 2000/36/CE?”

18. Tesco, Ministerul Agriculturii ceh, guvernul ceh și Comisia Europeană au depus observații scrise. Nu s-a solicitat și nu a avut loc o ședință. Curtea a adresat părților anumite întrebări în vederea unui răspuns scris. Toate aceste părți au furnizat răspunsuri scrise în termenele stabilite la întrebările care le erau adresate.

III. Analiză

A. Considerații introductive

19. Instanța de trimitere arată în decizia de trimitere că este ținută de opinia juridică a Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă). Chiar și în această situație, instanța de trimitere consideră că acest aspect nu o împiedică să exercite dreptul prevăzut la articolul 267 TFUE de a sesiza Curtea cu o cerere de decizie preliminară.

20. Acest lucru este în mod incontestabil corect. Astfel cum a statuat Curtea în mod clar în Hotărârea din 5 octombrie 2010, *Elchinov* (C-173/09, EU:C:2010:581), citată de instanța de trimitere în cererea de decizie preliminară, o instanță inferioară nu numai că are dreptul de a sesiza Curtea cu o cerere de decizie preliminară în orice moment al procedurii pe care îl consideră

adekvat, însă, întrucât a exercitat posibilitatea conferită, astfel, acesteia prin articolul 267 al doilea paragraf TFUE în raport cu soluționarea acțiunii principale, instanța amintită este de asemenea obligată să respecte interpretarea dispozițiilor în cauză dată de Curte și, dacă este cazul, este obligată să înlăture aprecierile instanței superioare în situația în care, având în vedere interpretarea menționată, consideră că acestea nu sunt conforme cu dreptul Uniunii⁶.

21. Anexa VII la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare conține „Partea E – Desemnarea ingredientelor compuse”. În anumite condiții, punctul 1 din partea E permite includerea unui ingredient compus sub propria denumire în lista obligatorie a ingredientelor impusă în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare atunci când denumirea ingredientului compus este urmată imediat de o enumerare a propriilor ingrediente. Punctul 2 litera (a) din partea E prevede o excepție de la lista, în mod normal obligatorie, a ingredientelor care intră în compoziția ingredientelor compuse, „în cazul în care compoziția ingredientului compus este definită în dispozițiile în vigoare ale Uniunii”, iar ingredientul compus reprezintă mai puțin de 2 % din produsul finit (denumită în continuare „excepția referitoare la compoziția ingredientului compus”).

22. Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă legislația Uniunii impune ca un ingredient compus care este un produs definit în anexa I la directiva privind ciocolata să fie menționat cu denumirea dată acestui produs în anexa citată în lista ingredientelor impusă în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare pentru ca excepția referitoare la compoziția ingredientului compus să se aplice.

23. Potrivit răspunsurilor date de Tesco la întrebările adresate de Curte, ingredientul compus în discuție, pe care îl vom denumi „ciocolată praf” în prezentele concluzii, conținea cantitatea de 32 % pudră de cacao necesară pentru denumirea conferită în temeiul punctului 2 litera (c) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata, și anume „čokoláda v prášku” în limba cehă, „Schokoladenpulver” în limba germană, „proszek czekoladowy” sau „czekolada w proszku” în limba polonă sau „chocolate in powder” în limba engleză.

24. De asemenea, potrivit răspunsurilor oferite de Tesco, diferitele produse „Monte” în discuție conțineau doar 0,5 % (prin urmare, mai puțin de 2 %) din acest ingredient compus. În scopul prezentelor concluzii, vom considera aceste afirmații ca fiind reale și corecte.

25. Întrebarea adresată Curții nu privește, așadar, conținutul efectiv sau compoziția ingredientelor fizice ale produselor Monte. Mai degrabă, întrebarea adresată Curții vizează doar descrierea unui ingredient compus al acestor produse și cerințele prevăzute de dreptul Uniunii privind informațiile referitoare la produsele alimentare în legătură cu modul în care un astfel de ingredient compus trebuie să fie descris într-o listă de ingrediente într-o anumită limbă oficială a Uniunii Europene, în acest caz, în limba cehă. În această privință, instanța de trimitere ridică în mod specific problema dacă o listă a ingredientelor care intră în compoziția ingredientului compus în discuție este impusă în împrejurări precum cele în discuție în litigiul principal.

26. Instanța de trimitere nu a solicitat Curții îndrumări cu privire la aspectul dacă utilizarea altei noțiuni decât cea prevăzută în anexa I la directiva privind ciocolata, „čokoláda v prášku”, este permisă în temeiul dreptului Uniunii privind informațiile referitoare la produsele alimentare, ci

⁶ Hotărârea din 5 octombrie 2010, Elchinov (C-173/09, EU:C:2010:581, punctele 25, 26, 29 și 30). A se vedea de asemenea Hotărârea din 9 septembrie 2021, Dopravní podnik hl. m. Prahy (C-107/19, EU:C:2021:722, punctul 46).

numai cu privire la aspectul dacă trebuie furnizată o listă a ingredientelor pentru ingredientul compus menționat în cazul utilizării acestei alte noțiuni. Aceste două aspecte par, însă, a fi intrinsec legate de legislația relevantă a Uniunii. Prin urmare, am depus eforturi să analizăm ambele aspecte.

27. Am ajuns la concluzia că un astfel de ingredient compus trebuie să fie descris într-o listă a ingredientelor folosindu-se denumirea sa legală, așa cum este definită noțiunea respectivă la articolul 2 alineatul (2) litera (n) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, atunci când o astfel de denumire există, iar omiterea unei liste a ingredientelor pentru un asemenea ingredient compus nu este justificată decât atunci când compoziția ingredientului compus respectiv este definită în dispozițiile în vigoare ale Uniunii, iar numele sau denumirea sub care acest ingredient este astfel definit este utilizată în lista ingredientelor produsului alimentar în discuție.

B. Echivalența versiunilor lingvistice

28. Tesco nu a utilizat, pentru produsele Monte în cauză, expresia folosită pentru ciocolata praf care figurează în versiunea în limba cehă a directivei privind ciocolata, „čokoláda v prášku”. În schimb, Tesco a tradus în limba cehă etichetele în limba polonă și/sau germană ale produselor în cauză. Aceste etichete utilizau expresia folosită pentru ciocolata praf în limba polonă sau în limba germană. Această sau aceste traduceri au avut drept consecință utilizarea expresiei „čokoládový prášek” pentru ingredientul compus în cauză în lista ingredientelor acestor produse în limba cehă.

29. Tesco susține în esență că toate versiunile lingvistice ale directivei privind ciocolata au aceeași forță juridică și că, din acest principiu, rezultă că poate utiliza oricare dintre aceste versiuni lingvistice ca punct de plecare pentru o traducere fidelă în limba cehă a etichetelor sale redactate în orice altă limbă oficială a Uniunii Europene (în speță limba germană și/sau limba polonă). Tesco subliniază că diferitele versiuni lingvistice ale directivei privind ciocolata nu corespund exact (literal) între ele. Unele versiuni lingvistice (precum versiunile în limbile engleză și polonă) permit utilizarea a două sau chiar trei (versiunea în limba neerlandeză) expresii diferite pentru ciocolata praf, în timp ce alte versiuni (inclusiv în limba cehă) nu acceptă decât una.

30. Potrivit Tesco, impunerea utilizării versiunii în limba cehă a directivei privind ciocolata ar încălca principiul echivalenței versiunilor lingvistice ale directivei.

31. Din decizia de trimitere reiese că Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) împărtășește în esență acest punct de vedere. Instanța menționată a considerat că faptul de a obliga Tesco să utilizeze denumirea în limba cehă pentru ciocolata praf, care figurează la punctul 2 litera (c) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata, ar stabili prezumția potrivit căreia numai versiunea în limba cehă a directivei menționate se aplică în acest stat membru. Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) și-a întemeiat opinia pe caracterul obligatoriu echivalent al tuturor versiunilor lingvistice ale actelor juridice ale Uniunii și a respins ideea potrivit căreia etichetarea produselor din ciocolată în Republica Cehă este guvernată exclusiv de versiunea în limba cehă a directivei privind ciocolata.

32. În esență, Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) a constatat că această abordare ar încălca jurisprudența Curții referitoare la echivalența versiunilor lingvistice și, mai important, principiul liberei circulații a mărfurilor și obiectivul de armonizare a etichetării produselor alimentare. Ea a apreciat că însuși obiectivul acestei armonizări este de a permite unui

producător sau unui furnizor să utilizeze informațiile pe care le menționează deja pe produsul său în conformitate cu directiva privind ciocolata, traducând pur și simplu informațiile respective într-o limbă înțeleasă de consumatorii cărora urmează să li se comercializeze produsul.

33. Nu împărtășim niciuna dintre aceste opinii.

34. În primul rând, în opinia noastră, este evident că echivalența versiunilor lingvistice ale dreptului Uniunii nu înseamnă că operatorii economici au posibilitatea de a alege oricare versiune lingvistică a unui act de drept derivat al Uniunii pe care o doresc, de a o traduce după cum consideră adecvat și de a utiliza această traducere mai mult sau mai puțin fidelă ca și cum ar face parte din textul oficial al reglementării relevante a Uniunii.

35. Astfel cum a observat Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă), citând, *inter alia*, Hotărârea Curții din 6 octombrie 1982, Cilfit și alții (283/81, EU:C:1982:335, punctul 18), diferitele versiuni lingvistice în care este redactată legislația Uniunii sunt deopotrivă autentice.

36. Prin urmare, astfel cum a continuat Curtea la punctul menționat din Hotărârea Cilfit și alții, „o interpretare a unei prevederi a dreptului [Uniunii] [...] implică o comparare a versiunilor lingvistice”. Cu toate acestea, după cum a arătat Curtea la punctul 19 din hotărârea menționată, chiar și în cazul în care diferitele versiuni lingvistice sunt în întregime în concordanță unele cu altele, dreptul Uniunii folosește terminologia care îi este specifică. Noțiunile juridice nu au în mod necesar același sens în dreptul Uniunii și în dreptul diferitor state membre. În sfârșit, fiecare prevedere a dreptului Uniunii trebuie plasată în contextul său și interpretată în lumina dispozițiilor dreptului Uniunii în ansamblu, ținând seama de obiectivele și de stadiul evoluției acestuia la data la care urmează să se aplice respectiva prevedere.

37. S-a intenționat ca versiunile lingvistice ale unui act al Uniunii să fie sinonime. Cu titlu de excepție, atunci când apar divergențe între aceste versiuni, apar probleme de interpretare ce trebuie soluționate pentru a se menține unitatea de interpretare a dreptului Uniunii.

38. Aceste probleme nu pot fi soluționate prin folosirea unei ierarhii a versiunilor lingvistice sau potrivit majorității versiunilor. Prin urmare, Curtea a afirmat în mod constant că dispoziția în cauză trebuie să fie interpretată în funcție de economia generală și de finalitatea reglementării din care face parte și că formularea utilizată în una sau mai multe dintre versiunile lingvistice ale unui act nu poate, așadar, să fie singurul temei pentru interpretarea acestui act și nici nu se poate atribui respectivei formulări, în această privință, un caracter prioritar în raport cu celelalte versiuni lingvistice. O asemenea abordare ar fi, astfel, incompatibilă cu cerința de aplicare uniformă a dreptului Uniunii⁷.

39. Principiul caracterului deopotrivă autentic și jurisprudența Curții privind versiunile lingvistice divergente ale actelor legislative ale Uniunii nu pledează, așadar, nicidecum în favoarea dreptului unui operator economic de a alege orice versiune lingvistică a unei directive sau a unui regulament pe care ar putea să o prefere și, ulterior, de a utiliza propriile traduceri ale unor noțiuni și denumiri definite, care figurează în versiunea respectivă, ca și cum aceste noțiuni și denumiri traduse ar fi preluate din versiunea oficială în limba respectivă.

⁷ A se vedea în acest sens Hotărârea din 20 februarie 2018, Belgia/Comisia (C-16/16 P, EU:C:2018:79, punctele 49 și 50 și jurisprudența citată).

40. În plus, a permite utilizarea unei versiuni lingvistice selectate a unei noțiuni sau denumiri definite ca bază pentru traducerile în alte limbi ar însemna să se confere versiunii respective un rang superior celorlalte versiuni. A permite tuturor operatorilor economici să facă astfel de alegeri și ulterior fiecăruia să traducă după bunul plac versiunile selectate ar conduce în mod inevitabil la inconsecvențe uriașe, deoarece fiecare operator economic privat și-ar putea crea propriul set de versiuni lingvistice ale acestor noțiuni sau denumiri. Aceasta reprezintă antiteza unei interpretări uniforme a dreptului Uniunii.

C. Inexistența unei probleme reale de divergență între versiunile lingvistice

41. În speță, însă, considerăm că nu există nicio problemă reală de divergență între versiunile lingvistice. Există un dezacord cu privire la semnificația sau obligațiile pe care le creează textul regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare și al directivei privind ciocolata în sarcina unui operator economic precum Tesco, însă acest dezacord nu își are originea în versiuni lingvistice diferite ale niciunui dintre aceste acte legislative. Mai degrabă, dezacordul privește aspectul dacă un operator economic este obligat să utilizeze denumirea unui anumit ingredient compus, astfel cum figurează aceasta în versiunea lingvistică relevantă din dreptul derivat al Uniunii care îl definește (în speță, directiva privind ciocolata) în lista ingredientelor pe care trebuie să le furnizeze în temeiul articolului 9 alineatul (1) litera (b) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare sau dacă operatorul respectiv o poate înlocui cu propria traducere a acestei denumiri dintr-o altă versiune oficială a directivei privind ciocolata în limba sau în limbile care trebuie să fie utilizate pentru lista ingredientelor în temeiul articolului 15 din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare și poate trata traducerea respectivă ca producând aceleași efecte cu cele ale versiunii oficiale.

42. Nu rezultă că între părți există un dezacord cu privire la criteriile pe care trebuie să le îndeplinească un produs din ciocolată pentru a purta denumirea de „ciocolată praf” sau „čokoláda v prášku”, și anume, în esență, faptul că ingredientul trebuie să fie compus dintr-un amestec de zahăr și pudră de cacao, care să conțină cel puțin 32 % pudră de cacao.

43. Situația este aceeași în ceea ce privește dispozițiile relevante ale regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare. În cursul procedurii, nu a fost adusă la cunoștința Curții nicio discrepanță în nicio versiune lingvistică în ceea ce privește aceste dispoziții, iar o lectură superficială a versiunilor lingvistice selectate (bulgară, cehă, daneză, engleză, franceză, germană și polonă) arată că toate acestea au un înțeles identic.

44. Simplul fapt că diferite versiuni lingvistice au denumiri diferite pentru un anumit aliment nu constituie o divergență între versiunile lingvistice – este o condiție de bază a multilingvismului ca un anumit element să poarte nume sau denumiri diferite în versiuni lingvistice diferite. Faptul că unele versiuni lingvistice prevăd două sau trei denumiri alternative pentru același produs alimentar, iar alte versiuni lingvistice prevăd doar o singură denumire nu schimbă cu nimic această situație.

45. Împrejurările de fapt în discuție în litigiul principal, astfel cum au fost descrise de instanța de trimitere în decizia de trimitere, nu presupun o situație în care Tesco să fi utilizat o denumire oficială într-o limbă, iar apoi să se fi confruntat cu o altă versiune lingvistică a dispoziției relevante a dreptului Uniunii cu un înțeles diferit. Ceea ce Tesco a făcut a fost să înlocuiască o noțiune definită pentru o denumire specifică într-o anumită limbă (cehă) cu o noțiune care este

rodul propriei creații, pe care a obținut-o printr-o traducere literală (mai mult sau mai puțin fidelă) în limba cehă a uneia sau a mai multe noțiuni definite pentru denumirea specifică menționată în altă sau în alte două versiuni lingvistice.

46. Întrebarea preliminară nu privește, așadar, versiuni lingvistice diferite, ci aspectul dacă utilizarea unei anumite noțiuni definite este necesară într-un anumit scop în temeiul dispozițiilor relevante ale legislației Uniunii.

47. Răspunsul la această întrebare decurge, în opinia noastră, din interpretarea textului dispozițiilor în cauză, din contextul acestor dispoziții, precum și din obiectivele urmărite de legiuitorul Uniunii prin aceste dispoziții, precum și din economia generală a reglementării din care fac parte aceste dispoziții.

D. O interpretare textuală a regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare și a directivei privind ciocolata

1. Utilizarea denumirii „čokoláda v prášku” într-o listă a ingredientelor este obligatorie pentru a desemna, în limba cehă, un ingredient compus, inclus în categoria „ciocolată praf”?

48. Articolul 18 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare impune ca lista ingredientelor să „cuprind[ă] toate ingredientele din produsul alimentar, în ordinea descrescătoare a ponderii lor [...]”. Articolul 18 alineatul (2) din regulamentul menționat stipulează că „[i]ngredientele sunt desemnate prin denumirea lor specifică, după caz, în conformitate cu normele prevăzute la articolul 17 [...]”. Articolul 17 alineatul (1) din același regulament prevede că „[d]enumirea produsului alimentar este denumirea sa legală. În absența unei asemenea denumiri, denumirea produsului alimentar este denumirea sa curentă sau, în cazul în care nu există o denumire curentă sau aceasta nu este folosită, se indică denumirea descriptivă a produsului alimentar”.

49. Articolul 17 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare stabilește astfel o ierarhie clară potrivit căreia trebuie privilegiată denumirea legală a produsului alimentar și potrivit căreia o denumire curentă sau descriptivă poate fi folosită numai în absența unei denumiri legale pentru produsul alimentar în cauză.

50. Articolul 2 alineatul (2) litera (n) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare prezintă o definiție a noțiunii de „denumire legală”, care conține propria ierarhie. Denumirea legală a unui produs alimentar este denumirea prevăzută în dispozițiile Uniunii care i se aplică. Numai în absența unor astfel de dispoziții ale dreptului Uniunii, denumirea legală a produsului alimentar este denumirea prevăzută în actele cu putere de lege și actele administrative aplicabile în statul membru în care produsul alimentar este vândut consumatorului final.

51. Potrivit răspunsului oferit de Tesco la întrebările adresate de Curte în vederea unui răspuns scris, ingredientul compus din produsele Monte în cauză este format din „cacao” și din zahăr, conținând cel puțin 32 % cacao, și „satisface pe deplin exigențele directivei”. Deducem de aici că „cacaoua” se încadrează în categoria prafului de cacao, astfel cum este definit la punctul 2 litera (a) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata și că ingredientul compus, inclus în produsele Monte în cauză, îndeplinește condițiile necesare pentru a fi desemnat drept ciocolată praf în sensul acestei directive.

52. Aceasta înseamnă că ingredientul compus are o denumire legală în limba cehă, în sensul regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare, pe baza primului element al definiției cuprinse la articolul 2 alineatul (2) litera (n) din acest regulament. Această denumire legală este cea care figurează la punctul 2 litera (c) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata, și anume „čokoláda v prášku”.

53. În schimb, „čokoládový prášek” nu pare să aibă nicio semnificație oficială într-un context juridic al Uniunii. Niciuna dintre părțile la procedura în fața Curții nu a adus la cunoștința Curții o astfel de semnificație oficială a acestei expresii și nu avem cunoștința de niciun alt element care să îi permită să fie calificată drept denumire legală a ingredientului compus în cauză pe baza primului element al definiției cuprinse la articolul 2 alineatul (2) litera (n) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare. O căutare de text în EUR-Lex, baza de date oficială online a documentelor juridice ale Uniunii (<https://eur-lex.europa.eu/advanced-search-form.html>), pentru expresia „čokoládový prášek” cu limba cehă selectată ca limbă de căutare furnizează zero rezultate, în timp ce o căutare similară pentru expresia „čokoláda v prášku” oferă 12 rezultate⁸. Niciuna dintre părți nu a adus la cunoștința Curții vreo definiție legală în limba cehă a expresiei „čokoládový prášek” în cursul procedurii. În orice caz, o definiție legală în limba cehă a „čokoládový prášek”, dacă ar exista, nu s-ar califica drept „denumire legală” în sensul regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare, din moment ce pentru produsul în cauză există o astfel de denumire – și anume „čokoláda v prášku” – în temeiul legislației Uniunii. Așadar, nu este necesară aducerea în discuție a celui de al doilea element al definiției „denumirii legale” care figurează la articolul 2 alineatul (2) litera (n) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

54. Prin urmare, considerăm că o analiză textuală a dispozițiilor relevante ale directivei privind ciocolata și ale regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare ne permite să concluzionăm că utilizarea denumirii „čokoláda v prášku” în lista ingredientelor unui produs alimentar este obligatorie pentru o descriere în limba cehă a unui ingredient compus care se califică drept ciocolată praf potrivit criteriilor enunțate la punctul 2 litera (c) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata.

55. Această concluzie este confirmată și de articolul 3 din directiva privind ciocolata, care prevede că Directiva 79/112⁹ se aplică produselor prevăzute în anexa I la directiva privind ciocolata (ciocolata praf fiind unul dintre aceste produse), cu condiția, *inter alia*, ca „[d]enumirile de vânzare menționate în anexa [respectivă] [...] să fie folosite la comercializarea lor pentru a le desemna”. Această concluzie este valabilă, în opinia noastră, indiferent dacă a fost sau nu furnizată o listă a ingredientelor pentru acest ingredient compus.

⁸ Printre aceste rezultate figurează, pe lângă directiva privind ciocolata, Regulamentul (UE) 2016/792 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 mai 2016 privind indicii armonizați ai prețurilor de consum și indicele prețului locuințelor, și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 2494/95 al Consiliului (JO 2016, L 135, p. 11) și Regulamentul (UE) 2015/1163 al Comisiei din 15 iulie 2015 de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1445/2007 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește lista pozițiilor de bază utilizate pentru paritățile puterii de cumpărare (JO 2015, L 188, p. 6).

⁹ Astfel cum s-a menționat în nota de subsol 5, trimerile la Directiva 79/112 se interpretează acum ca trimeri la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

2. Este necesară prezentarea unei liste a ingredientelor pentru ciocolata praf atunci când acestui ingredient compus i se atribuie denumirea „čokoládový prášek” într-o listă a ingredientelor în limba cehă?

56. Anexa VII la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare cuprinde o parte E, intitulată „Desemnarea ingredientelor compuse”. Punctul 1 din această parte permite includerea unui ingredient compus în lista ingredientelor „în măsura în care [denumirea ingredientului compus] este prevăzută de reglementări sau este consacrată prin folosire”, iar menționarea sa în această listă este „urmat[ă] imediat de enumerarea propriilor ingrediente”. Punctul 2 din aceeași parte prevede că enumerarea ingredientelor nu este obligatorie în cazul în care „compoziția ingredientului compus este definită în dispozițiile în vigoare ale Uniunii”, iar ingredientul compus reprezintă mai puțin de 2 % din produsul finit.

57. În cauza prezentată în fața Curții nu a fost furnizată nicio listă a ingredientelor pentru ingredientul compus și a fost utilizată o altă denumire decât denumirea legală a ingredientului compus. Chiar dacă Curtea nu ar fi de acord cu analiza noastră de la punctele 48-55 din prezentele concluzii și ar considera că utilizarea denumirii „čokoládový prášek” pentru ciocolată praf putea fi permisă într-o listă a ingredientelor în limba cehă, omiterea listei ingredientelor pentru acest ingredient compus ar putea fi permisă doar dacă compoziția „čokoládový prášek” ar fi „definită în dispozițiile în vigoare ale Uniunii”¹⁰.

58. Deși se susține că ingredientul fizic descris în lista ingredientelor produselor Monte în cauză prin expresia „čokoládový prášek” îndeplinea criteriile pentru ciocolata praf, nu există nicio definiție a unui produs alimentar sau a unui ingredient alimentar asociată expresiei „čokoládový prášek”.

59. În aceste condiții, considerăm că omiterea unei liste a ingredientelor pentru ingredientul compus ciocolată praf, atunci când acest ingredient este denumit pe etichetă „čokoládový prášek”, constituie o încălcare a dreptului Uniunii privind informațiile referitoare la produsele alimentare, astfel cum a fost conturat în regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

E. Obiective, context și sistem

60. În opinia noastră, obiectivele urmărite de regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare și de directiva privind ciocolata pledează în favoarea acestei interpretări.

1. Obiectivele regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare

61. Regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, al cărui temei juridic este articolul 114 TFUE, urmărește dublul obiectiv de a asigura un înalt nivel de protecție a consumatorului în domeniul informațiilor referitoare la produsele alimentare și de a asigura buna funcționare a pieței interne. Procedând astfel, acest regulament ia în considerare diferențele de percepție ale consumatorilor și nevoia acestora de informații¹¹.

¹⁰ Punctul 2 litera (a) din partea E din anexa VII la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

¹¹ Articolul 1 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

62. În această privință, unul dintre obiectivele urmărite de regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare constă în punerea la dispoziția consumatorului final a unei baze pentru ca acesta să facă alegeri în cunoștință de cauză¹². Acest regulament urmărește, așadar, să garanteze că consumatorul final înțelege cu ușurință informațiile furnizate pe etichetă¹³. În ceea ce privește limbile în care sunt prezentate informațiile pe etichetă, articolul 15 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare prevede că informațiile obligatorii referitoare la produsele alimentare, inclusiv listele ingredientelor, sunt redactate într-o limbă ușor de înțeles de către consumatorii din statul membru în care se comercializează produsul alimentar.

63. Un consumator care are de-a face cu o listă de ingrediente care conține o noțiune nedefinită în locul denumirii corecte a unui anumit ingredient compus nu poate ști în ce constă acest ingredient compus, cu excepția cazului în care este pusă la dispoziție în acest scop o listă a ingredientelor. Astfel, chiar dacă este furnizată o listă a ingredientelor pentru ingredientul compus, consumatorul este informat în mod comparabil numai atunci când această listă pune la dispoziție informații cu privire la proporțiile ingredientelor conținute de ingredientul compus comparabile cu informațiile cuprinse în definiția denumirii. Or, în speță, nu numai că nu a fost utilizată denumirea corectă, dar nici nu a fost pusă la dispoziție nicio listă a ingredientelor pentru ingredientul compus în cauză. Consumatorul nu era, așadar, în măsură să înțeleagă conținutul produselor Monte în cauză, cu atât mai puțin să o facă cu ușurință. O interpretare a regulamentului privind informațiile referitoare la produsele alimentare care permite un astfel de rezultat nu ar servi obiectivului de protecție a consumatorului.

2. Obiectivele directivei privind ciocolata

64. Directiva privind ciocolata a abrogat și a înlocuit Directiva 73/241/CEE¹⁴. Această directivă anterioară urmărea să stabilească definiții și norme comune în ceea ce privește, *inter alia*, compoziția și etichetarea produselor din cacao și din ciocolată, în vederea asigurării liberei circulații a acestora în cadrul Uniunii Europene. Directiva privind ciocolata modifică parțial această directivă anterioară pentru a ține seama, *inter alia*, de progresul tehnologic și pentru a adapta definițiile și normele la legislația generală a Uniunii privind produsele alimentare, inclusiv la legislația în materie de etichetare.

65. În acest sens, directiva privind ciocolata a făcut Directiva 79/112 (legislația precedentă regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare) aplicabilă produselor din cacao și din ciocolată „pentru a asigura consumatorii cu informații corecte” și face obligatorie folosirea la comercializare a denumirilor de vânzare enumerate în anexa I pentru desemnarea produselor menționate în această anexă¹⁵. O interpretare care permite o multitudine de traduceri personale ar fi vădit contrară acestor obiective.

¹² A se vedea articolul 3 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare și considerentele (3), (4) și (37) ale acestui regulament. A se vedea de asemenea Hotărârea din 12 noiembrie 2019, Organisation juive européenne și Vignoble Psagot (C-363/18, EU:C:2019:954, punctul 53).

¹³ A se vedea, în ceea ce privește utilizarea noțiunii de „sare” în locul noțiunii de „sodiu” în etichetare, considerentul (37) al regulamentulului privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

¹⁴ Directiva Consiliului din 24 iulie 1973 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind produsele din cacao și din ciocolată destinate consumului uman (JO 1973, L 228, p. 23). A se vedea articolul 7 din directiva privind ciocolata.

¹⁵ Considerentul (8) al directivei privind ciocolata și articolul 3 alineatul (1) din aceasta.

3. Utilizarea denumirii „čokoládový prášek” induce în eroare consumatorii?

66. Articolul 7 alineatul (1) litera (a) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare prevede principiul potrivit căruia informațiile referitoare la produsele alimentare nu trebuie să inducă în eroare cumpărătorul în ceea ce privește proprietățile și compoziția produsului alimentar.

67. Acest aspect ridică problema dacă utilizarea expresiei „čokoládový prášek”, în special fără o listă a ingredientelor pentru ingredientul compus astfel denumit, ar putea fi considerată ca inducând în eroare consumatorii. Deși răspunsul la această întrebare este, în parte, o problemă de fapt a cărei soluționare revine, în definitiv, instanței de trimitere, Curtea poate, în opinia noastră, să furnizeze câteva îndrumări utile.

68. Astfel, consumatorii pot fi induși în eroare cel puțin în două moduri prin utilizarea unei alte denumiri decât denumirea legală în limba cehă pentru ciocolata praf. Consumatorii ar putea (i) să fie induși în eroare pentru a crede că ingredientul conține altceva decât componentele sale reale sau că proporțiile acestor ingrediente sunt diferite față de compoziția reală a ingredientului compus și consumatorii ar putea (ii) să fie induși în eroare pentru a crede că ponderea acestui ingredient în produsul finit (procentul reprezentat de ingredient în produsul finit) este alta (mai mare) decât cea reală.

69. Expresia „čokoládový prášek” pare să însemne ceva asemănător cu „pudra de ciocolată”. Nu există însă ciocolată în ciocolata praf, așa cum este definit acest produs la punctul 2 litera (c) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata. Produsul astfel desemnat – ingredientul în discuție în cauza principală – este compus din zahăr și din pudră de cacao, în principal din zahăr. Acesta nu constă în pulbere fină de ciocolată, după cum ar sugera denumirea. Riscul de inducere în eroare a consumatorilor este exacerbat numai de cerința de la punctul 1 din partea A din anexa VI la regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, potrivit căreia denumirea produsului alimentar cuprinde sau este însoțită de mențiuni referitoare la starea fizică în care se găsește produsul alimentar sau la tratamentul specific care i-a fost aplicat (cum ar fi, mai precis, „praf”).

70. Se poate obiecta că același argument poate fi susținut și pentru denumirea „čokoláda v prášku”. Această denumire ar putea, de asemenea, să indice că produsul în cauză este compus din ciocolată care a suferit o anumită formă de tratament mecanic¹⁶.

71. Diferența determinantă între denumirea dată de Tesco, „čokoládový prášek”, și denumirea oficială, „čokoláda v prášku”, în afara cerinței legale potrivit căreia trebuie utilizată cea de a doua, astfel cum s-a arătat la punctele 48-55 din prezentele concluzii, este că numai a doua denumire are o semnificație definită, iar prima nu. Un consumator, o asociație a consumatorilor sau chiar autoritățile în domeniul alimentației publice nu ar putea cunoaște, pe baza denumirii „čokoládový prášek”, presupusa compoziție a acestui ingredient compus. Numai Tesco și furnizorul său ar putea avea cunoștința de aceasta.

72. Indiferent dacă această noțiune constituie sau nu o descriere exactă, „čokoláda v prášku” are o semnificație clar definită în dreptul Uniunii privind informațiile referitoare la produsele alimentare, pe care orice persoană o poate căuta în directiva privind ciocolata. Deși poate părea

¹⁶ Același argument este valabil pentru denumirile oficiale în limbile bulgară, daneză, engleză, franceză, germană și polonă. Numai ultimele două dintre cele trei denumiri alternative în limba neerlandeză „Chocoladepoeder, gesuikerd cacao” par să descrie în mod adecvat produsul.

surprinzător că „čokoláda v prášku” este un produs compus mai degrabă din pudră de cacao și zahăr decât din ciocolată și poate părea chiar criticabil că un produs care trebuie să conțină doar cel puțin 6,4 % unt de cacao poate fi denumit „ciocolată praf” sau „ciocolată sub formă de pudră” (sublinierea noastră), în timp ce conținutul minim de unt de cacao impus pentru ciocolată este de 18 %¹⁷, semnificația expresiei „čokoláda v prášku” este bine definită, în timp ce „čokoládový prášek” pare să nu aibă o semnificație independentă sau o definiție specifică în dreptul Uniunii.

73. Problema dacă un consumator ceh ar fi efectiv indus în eroare de utilizarea expresiei în limba cehă „čokoládový prášek” pentru ingredientul compus în discuție fără specificarea compoziției sale într-o listă de ingrediente este un element de fapt a cărui soluționare este de competența instanței de trimitere.

4. Cu privire la afectarea pieței interne

74. Instanța de trimitere arată în decizia de trimitere că Nejvyšší správní soud (Curtea Administrativă Supremă) și-a întemeiat în parte hotărârea pe aspecte legate de piața internă.

75. Nu împărtășim opinia că ar fi împiedicat accesul operatorilor economici pe piața internă în situația în care nu li se permite acestor operatori economici să utilizeze propriile traduceri ale denumirilor ingredientelor produselor alimentare. Dimpotrivă, armonizarea denumirilor comerciale și a normelor în materie de etichetare urmărește să garanteze caracterul unic al pieței interne¹⁸.

76. Regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare urmărește cel puțin două obiective majore, dintre care unul constă în protejarea consumatorilor din Uniunea Europeană prin norme comune privind informațiile referitoare la produsele alimentare, iar celălalt este garantarea bunei funcționări a pieței interne¹⁹. Astfel, regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare a fost adoptat în temeiul articolului 114 TFUE.

77. În ceea ce privește directiva privind ciocolata, libera circulație a produselor din ciocolată în interiorul pieței comune presupune existența unor norme comune și a unei terminologii standardizate care să asigure un înalt nivel de protecție a consumatorilor pe întreaga piață internă²⁰.

78. Regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare servește ambele obiective, stipulând standarde comune în materia informațiilor referitoare la produsele alimentare și denumiri comune ale unor produse alimentare diferite prin integrarea unor noțiuni provenite din alte acte de drept derivat al Uniunii precum directiva privind ciocolata.

¹⁷ Termenii „ciocolată” și „ciocolată praf” desemnează două ingrediente compuse diferite, fiecare având propria definiție distinctă. „Ciocolata”, astfel cum este definită la punctul 3 litera (a) din partea A din anexa I la directiva privind ciocolata („čokoláda”, în limba cehă), „desemnează produsul obținut din produse de cacao și zahăr care, sub rezerva literii (b), conține minimum 35 % substanță solidă uscată totală, incluzând minimum 18 % unt de cacao și minimum 14 % cacao în substanță uscată fără grăsime”. Termenii „praf de cacao” sau „cacao”, astfel cum sunt definiți în partea A din anexa I la directiva privind ciocolata („kakaový prášek” sau „kakao”, în limba cehă), „desemnează produsul obținut prin transformarea boabelor de cacao care au fost curățate, descojite și prăjite, în pudră, și care conține minimum 20 % unt de cacao, calculat în funcție de greutatea materiei uscate, și maximum 9 % apă”. Implicit, procentul minim admisibil de unt de cacao în „ciocolata praf” este de 6,4 % (ciocolata praf trebuie să conțină minimum 32 % pudră de cacao, care, la rândul său, trebuie să conțină minimum 20 % unt de cacao, calculat în funcție de greutatea materiei uscate).

¹⁸ A se vedea considerentul (7) al directivei privind ciocolata.

¹⁹ A se vedea articolul 1 alineatul (1) din regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare.

²⁰ A se vedea în acest sens considerentele (3), (4) și (7) ale directivei privind ciocolata.

79. Acest sistem prevede un ansamblu standardizat și ușor accesibil de norme și de denumiri pe care operatorii economici din Uniunea Europeană pot – și trebuie – să le utilizeze atunci când comercializează produse alimentare în Uniune, îmbunătățind astfel în mod considerabil accesul facil al acestora pe piață. Sistemul astfel instituit *facilitează* considerabil comercializarea transfrontalieră a produselor alimentare în Uniunea Europeană în raport cu orice alternativă posibilă.

80. În opinia noastră, nu există niciun motiv credibil pentru care utilizarea denumirii prevăzute de directiva privind ciocolata, astfel cum impune regulamentul privind informațiile referitoare la produsele alimentare, ar trebui să fie considerată mai dificilă pentru un operator economic precum Tesco decât inventarea propriului termen pentru același produs.

IV. Concluzie

81. Având în vedere considerațiile care precedă, propunem Curții să răspundă la întrebarea adresată de Krajský soud v Brně (Curtea Regională, Brno, Republica Cehă) după cum urmează:

Un ingredient compus, având o denumire în conformitate cu punctul 2 litera (c) din partea A din anexa I la Directiva 2000/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 iunie 2000 privind produsele din cacao și din ciocolată destinate consumului uman, trebuie, în conformitate cu articolul 18 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 1169/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 25 octombrie 2011 privind informarea consumatorilor cu privire la produsele alimentare coroborat cu articolul 17 alineatul (1) din acest regulament să fie inclus într-o listă a ingredientelor produsului alimentar în a cărei compoziție intră sub denumirea respectivă, care, în temeiul articolului 2 alineatul (2) litera (n) din Regulamentul nr. 1169/2011, este, totodată, denumirea sa legală. Această denumire trebuie furnizată în limba impusă potrivit articolului 15 din Regulamentul nr. 1169/2011.

Lista ingredientelor pentru un astfel de ingredient compus poate fi omisă, în conformitate cu punctul 2 litera (a) din partea E din anexa VII la Regulamentul nr. 1169/2011, numai atunci când denumirea respectivă este utilizată pentru ingredientul compus în lista ingredientelor produsului alimentar comercializat.